

Talende, tidløs taushet

Dagens Næringsliv
3/4-92

■ Utstillinger

Av ARNSTEIN ARNEBERG

Bronse, stein og tre er billedhuggerens klassiske materialer, og blant yngre søkende: Særlig de to siste. Så er også tilfellet for Kjersti Wexelsen Goksøyr, som i Kunstnerforbundet har skapt en stille verden av skulpturer med uforløste følelser i sentrum.

Publikum må trekke filtposer over skoene før de slippes inn gjennom forhenget til en liten, mørklagt sal. Gulvet er dekket av bly, vegger og tak av sort stoff. Snart føler man seg hensatt til et eksotisk rom i et museum hvor atmosfæren i et hellig sted i et tempel, eller snarere et gravkammer er søkt gjenskapet.

Små spotlights sender punktvis kjegler av varmt lys ned på huggen stein som gløder opp i mørket. Midt i rommet synes en liggende, utstrukt skikkelse å sveve i luften, båret av sortmalt jern. Med armene tett langs kroppen og utstrakte føtter som en stuper. Ansiktets trekk er for-

enklede, nesten bare antydning, hender og føtter likeså. Assosiasjonen til et lik svøpt i et klerke ligger nær.

For enden av rommet står en benk i huggen stein på tvers og foran den: En fotskammel i form av en flat stein med to fotavtrykk hugget inn — vær så god og sitt! Man sitter til og med behagelig på det svaie selet som runder seg vakkert av på hver side, over en sokkel som skråner seg utover opp fra gulvet. Med store sirkler hugget inntil foran og bak, to strålende soler. Rundt om på gulvet, fanget i små hver sin lyskegle, små grupper av hoder. Alle så store som kokosnøtter, alle med ansiktene vendt opp og med øyne som små riss. Man undres på om de er knepet igjen, i ferd med å åpne seg eller om de myser mot lyset fra taket.

De fleste av disse 30 taus ansiktene er hugget i stein i mange farger, noen er støpt i bronse som er patinert på ulike måter, mens enkelte er støpt i jern. Den trolske stemningen fører tankene

ANTYDNINGENS KUNST: Betrakteren må dikte med selv i Kjersti Wexelsen Goksøyrs verden av små og store skulpturer. Utstillingen åpner lørdag, med priser fra 6000 til 90 000 kroner.

til Egypt og hele atmosfæren vitner om en kunstner som søker det klassisk enkle, men vokter seg vel for å bli stiv og tørr.

Kjersti Wexelsen Goksøyr opererer i et felt hvor det overordnede er å formidle mennes-

kelige følelser som jeg skal vokte meg for å si noe sikkert om. Også i den store overlyssalen, hvor to legemsstore trefigurer dominerer og hvor man ellers finner små og store hoder i stein, er uttrykkene innadvendte. Like fullt avspeiler de lengsler om forløsning, om forvandling, om noe utenfor seg selv. Med utstillingstittelen «Mot lyset» gir hun seg selv en pekepinn.

Alt dette formidler hun gjennom et særegent formspråk og via et håndverk som røper en fryd over materialenes mange karakteristika. Det største av alle hodene er i lys grå og svakt transparent italiensk marmor, som i de øvrige er formen barnets uskyldige og øynene som rette, skarpe riss, oppadvendte og uutgrunnelige. Her har hun supplert de antydende trekkene ved å «tegne» med et spisst jern som er slått inn i steinen før poleringen. Flaten er glatt og jevn, mens punktene lyser hvitt i det grå — det er marmorens kalksubstans som er knust hvit inne i selve steinen.